

TÉZISEK

1. A poszthumán filozófia perspektívájából szemlélve világunk egy lételméleti határhelyzetbe sodródott, amely szükségszerűen megköveteli az ember fogalmának újragondolását. A modernitás válságát követően az ember többé nem értelmezhető stabil, központi kategóriaként; olyan létezőként jelenik meg, amely saját rögzült pozíciójának feloldódásán keresztül válik megragadhatóvá. Ez a feloldódás nem pusztán elméleti probléma, hanem az ember és környezete viszonyának radikális átrendeződését jelzi.

2. E válsághelyzet értelmezésére kerül bevezetésre a lápi ökológia elméleti kerete, amely a romantikus, idealizált természetfelfogás, valamint a modernitás tárgyiasított környezet koncepciójának ellenpontjaként jelenik meg. A lápi ökológia olyan nem- antropocentrikus környezetértelmezést tesz lehetővé, amelyben a létezés nem hierarchikus rendként, hanem relációs, hálózatos, instabil állapotként válik felfoghatóvá. Ebben a közegben a hagyományos emberi kategóriák feloldódnak, és az ember maga is viszonylatok mentén válik vizsgálhatóvá.

3. A lápi ökológia relációs logikája teremti meg annak lehetőségét, hogy az ember átalakulása egy új fogalmi keret, a monstrobiózis mentén legyen leírható. A monstrobiózis nem rögzített identitást, hanem egy folyamatszerű, átmeneti létállapotot jelöl, amelyben az ember és nem-emberi elemek kölcsönösen alakítják egymást. A lápi ökológia és a monstrobiózis együttese egyúttal olyan gondolati és formai nyelv alapját képezi, amely képes reflektálni a felbomló narratívák és identitások összefüggésrendszerére.

4. A monstrobiózis folyamatában az ember ontológiai átalakuláson megy keresztül: elveszíti korábbi hierarchikus és uralkodó pozícióját, és a lápi ökológia szerves, szimbiotikus részeként válik értelmezhetővé. Ez az átalakulás az irányítás elvesztésének elfogadásán, valamint a relációs együttlétezés elsődlegességén alapul, amely új etikai, gondolkodási és vizuális megközelítéseket tesz szükségessé.

2. THESES

- 1.** Viewed from the perspective of posthuman philosophy, our world has drifted into an ontological limit-situation that necessarily calls for a rethinking of the concept of the human. Following the crisis of modernity, the human can no longer be understood as a stable, central category; rather, it appears as a being that becomes graspable precisely through the dissolution of its once-fixed position. This dissolution is not merely a theoretical problem, but signals a radical reconfiguration of the relationship between the human and its environment.
- 2.** In order to interpret this state of crisis, the theoretical framework of bog ecology is introduced as a counterpoint both to the Romantic, idealized conception of nature and to modernity's objectified notion of environment. Bog ecology enables a non-anthropocentric understanding of environment in which existence is conceived not as a hierarchical order, but as a relational, networked, and unstable condition. Within this medium, traditional human categories dissolve, and the human itself becomes examinable along relational lines.
- 3.** The relational logic of bog ecology creates the possibility of describing human transformation through a new conceptual framework: monstrobiosis. Monstrobiosis does not denote a fixed identity, but a processual and transitional mode of being in which human and non-human elements mutually shape one another. Together, bog ecology and monstrobiosis form the basis of a conceptual and formal language capable of reflecting upon the interconnected system of disintegrating narratives and identities.
- 4.** In the process of monstrobiosis, the human undergoes an ontological transformation: it loses its former hierarchical and dominant position and becomes interpretable as an organic, symbiotic component of bog ecology. This transformation is grounded in the acceptance of the loss of control and in the primacy of relational coexistence, necessitating new ethical, cognitive, and visual approaches.